

tet que es puguin permetre, ni pagant bé, totes les comunitats polítiques que avui més remenen la cua. Justament perquè no és a l'abast de tots els pobles haver-hi arribat amb consciència de continuïtat, és important que Catalunya celebri el seu mil·lenni amb dignitat. Amb visió de futur i amb sòlida consciència de passat.

I és un mil·lenni que té un significat més especial perquè Catalunya ha estat una nació diverses vegades condemnada a mort i predestinada a desaparèixer. La darrera, no fa gaire, per decisió genocida del general Franco. I és una nació que encara viu. I que vol viure.

Que vinguin a celebrar-ho, si volen, el president de la França que ens ha mutilat, el monarca de l'Espanya que ens ha subjugat, el cap de l'O.N.U. que ens ha ignorat o el Papa de la Roma que tant sovint ens ha equivocat.

Catalunya no és un poble nostàlgic que mira amb anyorança endarrera, sinó un poble insatisfet del propi present i que mira endavant vers el seu ple desenvolupament alliberador. Nació insatisfeta, sembla que vivim a l'estranger sense moure'ns de casa, com a nens petits ens vigilen uns tutors permanents, ens imposen lleis que no voldríem, i encara ens diuen desagraïts.

Catalunya no té Estat, ni personalitat política internacional, ni fesomia esportiva pròpia, no té poder militar ni financer... Només té memòria. La memòria crea consciència, i la consciència desvetlla encara més memòria. El mil·lenni ha de refer i enfortir la memòria. I els mil primers anys d'un gest simbòlic d'independització han de ser mil anys d'embranchada vers l'exercici de l'autodeterminació.

Àlvar Maduell

És membre de la Convenció per la Independència Nacional.

No s'han de perdre les tradicions

Darrerament, s'ha produït un fet al nostre poble, que crec que ens ha de fer pensar una mica. Aquest any la Coral no ha pogut sortir a cantar les Caramelles per manca de cantaires (homes). Una tradició tan arrelada com aquesta ha perdut la continuïtat, tot això coincidint amb una exposició de la citada Coral, amb molts records de la seva llarga i plena història. Els pobles que perden les Tradicions perden el seu sentit històric. La societat actual amb la seva força deshumanitzadora destrueix les arrels i els sentiments de la gent, en la direcció d'una individualització de la persona, que si no s'esmena d'alguna forma acabarà amb l'home com a tal, transformant-lo en un robot mogut pel materialisme més impersonal. Però els que creiem que l'home és quelcom més que una màquina irracional hem d'enfrontar-nos i lluitar per aconseguir tornar a una situació més natural.

A vegades diguem que això són problemes grans i que nosaltres poc podem solventar, però jo crec que la solució dels grans problemes va per la solució de molts problemes petits, per això crec que val la pena pensar amb el fet del nostre poble i de la Coral, i intentar desde la situació particular de cadascú, retornar la tradició de les Caramelles.

Crec que poden ser moltes les causes que l'han provocat, potser la Coral no ha sabut crear una atracció pel jove, però potser, penso més aviat en això, el passotisme actual del jovent fa que no hi

hagi forma de motivar-ho. La gran propaganda a tot nivell de l'esport (diuen per unir als pobles i per anar contra la violència) que crea ídols engreïts a vegades en lloc de joves sans. La gran drogo-dependència de la T.V. que ha establert el seu poder per damunt de totes les relacions familiars i humanes, i condiciona molts cops trobades o reunions d'amics. Jo crec que es podrien trobar moltes altres raons que expliquessin aquesta manca de gent per a mantenir el caliu de la Coral. Però bé crec que hem de deixar les queixes i fer quelcom positiu, dintre de la Coral hi ha gent amb idees i força per desenrotllar-les i crec que des de tots nivells se'ls ha de donar suport. Per altra part el Patronat Municipal de Cultura també ha de recolzar les iniciatives, i per altra part la gent responsable de les escoles i de les diferents entitats del poble han de fer pinya i motivar a la gent jove per tal de mantenir aquestes tradicions culturals. I també els roquerols que tinguin inquietuds en aquest sentit, han de intentar humanitzar més la nostra societat, i no tan sols en el tema citat sinó en tot el que sigui un avanç cultural en qualsevol sentit. El més important és que siguem conscients de l'importància que tenen aquestes coses i fem el màxim esforç possible per lluitar contra el tansenenfortisme actual. Intentem de guanyar aquesta petita batalla, que en la victòria en moltes petites batalles es guanya la guerra.

Jordi Bertran i Delmàs